

MENESTYS PANEE PÄÄN PYÖRÄLLE

Kolhoosiliikkeen kysymyksistä

Neuvostovallan menestyksistä kolhoosiliikkeen alalla puhuvat nykyään kaikki. Jopa vihollistenkin on pakko tunnustaa, että on saavutettu huomattavia menestyksiä. Ja nämä menestykset ovat todellakin suuria.

Tosiasia on, että kuluvan vuoden helmikuun 20 pnä oli Neuvostoliiton talonpoikaistalouksista kollektivisoitu jo 50 prosenttia. Se merkitsee, että vuoden 1930 helmikuun 20 päivään mennessä olemme ylittäneet kollektivisoinnin viisivuotissuunnitelman enemmän kuin kaksinkertaisesti.

Tosiasia on, että kuluvan vuoden helmikuun 28 päivään mennessä ovat kolhoosit jo ehtineet varata siemeniä kevätkylvöjä varten yli 36 miljoonaa sentneriä, s.o. yli 90 prosenttia suunnitelmasta, s.o. noin 220 miljoonaa puutaa. Täytyy myöntää, että 220 miljoonan puudan siemenviljamäärän varaaminen yksistään kolhooseissa — viljanhankintasuunnitelman menestyksellisen täyttämisen jälkeen — on mitä valtavin saavutus.

Mitä tämä kaikki todistaa?

Sitä, että maaseudun perinpohjainen käänne sosialismiin voidaan katsoa jo taatuksi.

Todistelemattakin on selvää, että näillä menestyksillä on mitä suurin merkitys maamme kohtaloille, koko työväenluokalle maamme johtavana voimana, ja vihdoin, itse puolueelle. Puhumattakaan suoranaisista käytännöllisistä tuloksista näillä menestyksillä on valtava merkitys itse puolueen sisäiselle elämälle, puolueemme kasvatukselle. Ne tuovat puolueeseemme reipasta mielialaa ja luottamusta omiin voimiin. Ne aseistavat työväenluokan uskolla asiamme voittoon. Ne tuovat puolueellemme uusia miljoonareservejä.

Tästä johtuu puolueen tehtävä: **varmistaa** saavutetut menestykset ja käyttää niitä suunnitelmallisesti vastaisen eteenpäinmenon hyväksi.

Mutta menestyksillä on varjopuolensakin, varsinkin kun ne saavutetaan verrattain „helpolla“, niin sanoaksemme „odottamatta“. Sellaiset menestykset synnyttävät joskus omahyväisyyttä ja ylvästelyä: „Me voimme kaiken!“, „Meille on kaikki helppoa!“. Nämä menestykset juovuttavat useasti ihmisiä, ja heidän päänsä alkaa mennä menestyksestä pyörälle, menetetään määrän tunto, menetetään kyky käsittää todellisuutta, ilmaantuu pyrkimystä omien voimien yliarvioimiseen ja vastustajan voimien aliarvioimiseen, ilmaantuu seikkailunomaisia yrityksiä ratkaista „käden käänteessä“ kaikki sosialistisen rakennustyön kysymykset. Tällöin ei enää ole sijaa huolehtimiselle siitä, että **varmistettaisiin** saavutetut menestykset ja **käytettäisiin** niitä suunnitelmallisesti vastaisen eteenpäinmenon hyväksi. Miksi meidän pitäisi varmistaa saavutetut menestykset, — mehän kykenemme muuten-

kin „käden käänteessä“ juoksemaan sosialismin täydelliseen voittoon asti: „Me voimme kaiken!“, „Meille on kaikki helppoa!“.

Tästä johtuu puolueen tehtävä: käydä päättäväistä taistelua noita vaarallisia ja asiaa vahingoittavia mielialoja vastaan ja karkoittaa ne puolueesta.

Ei voida sanoa, että nämä vaaralliset ja asiaa vahingoittavat mielialat olisivat levinneet kovin laajalle puolueemme riveihin. Mutta näitä mielialoja kuitenkin on puolueessamme eikä ole perustaa väittää, että ne eivät tule voimistumaan. Ja jos nämä mielialat saavat meillä kansalaisoikeudet, niin ei ole epäilystäkään siitä, etteikö kolhoosiliike huomattavasti heikkenisi ja tämän liikkeen murtumisen vaara voisi käydä realiseksi.

Tästä johtuu sanomalehdistömme tehtävä: on paljastettava järjestelmällisesti näitä ja muita samantapaisia leniniläisvastaisia mielialoja.

Muutamia tosiasioita.

1. Kolhoosipolitiikkamme menestysten selityksenä on muun muassa se, että tämä politiikka nojautuu kolhoosiliikkeen **vapaachtoisuuteen** sekä **olosuhteiden erilaisuuden huomioonottamiseen** Neuvostoliiton eri seuduilla. Kolhooseja ei saa perustaa väkipakolla. Se olisi typerää ja taantumuksellista. Kolhoosiliikkeen täytyy nojautua talonpoikaiston perusjoukkojen aktiiviseen kannatukseen. Ei saa mekaanisesti siirtää kolhoosirakennustyön malleja kehittyneiltä seuduilta kehittymättömille. Se olisi typerää ja taantumuksellista. Sellainen „politiikka“ pilaisi yhdellä iskulla kolhoosiaatteen maineen. Kolhoosirakennustyön vauhtia ja menetelmiä määriteltäessä täytyy tarkoin ottaa

huomioon olosuhteiden erilaisuus Neuvostoliiton eri alueilla.

Kolhoosiliikkeessä ovat meillä vilja-alueet edellä kaikista muista alueista. Miksi?

Ensinnäkin siksi, että näillä alueilla on meillä suurin määrä jo varttuneita neuvostotiloja ja kolhooseja, joiden avulla talonpojilla on ollut mahdollisuus vakuuttua uuden tekniikan voimasta ja merkityksestä, talouden uuden, kollektiivisen järjestämisen voimasta ja merkityksestä.

Toiseksi siksi, että nämä alueet ovat jo käyneet kaksivuotisen koulun taistelussa kulakistoa vastaan viljanhankintakamppailujen aikana, mikä ei ole voinut olla helpottamatta kolhoosiliikettä.

Ja lopuksi siksi, että viime vuosina on näille alueille lähetetty teollisuuskeskuksista voimaperäisesti parhaita kaadereita.

Voidaanko sanoa, että nämä erikoisen suotuisat edellytykset ovat olemassa toisillakin alueilla, esimerkiksi kulutusvoittoisilla alueilla, sellaisilla kuin pohjoiset alueemme, tai vielä nytkin takapajuisten kansallisuuksien alueilla, kuten esimerkiksi Turkestanissa?

Ei, sitä ei voida sanoa.

On selvää, että Neuvostoliiton eri alueiden erilaisten olosuhteiden huomioonottamisen periaate rinnan vapaaehtoisuusperiaatteen kanssa on yksi tärkeimpiä edellytyksiä terveelle kolhoosiliikkeelle.

Mutta mitä tapahtuu meillä joskus käytännössä? Voidaanko sanoa, ettei vapaaehtoisuusperiaatetta ja paikallisten erikoisuuksien huomioonottamisen periaatetta rikota eräillä alueilla? Ei, sitä ei ikävä kyllä voida sanoa. Tunnettua esimerkiksi on, että eräissä

kulutusvoittoisen vyöhykkeen pohjoisissa piireissä, missä suotuisia edellytyksiä kolhoosien viipymättömälle järjestämiselle on suhteellisesti vähemmän kuin vilja-alueilla, kolhoosien järjestämisen valmistelutyö pyritään usein korvaamaan kolhoosiliikkeen virkavaltaisella dekreeteillä määräämisellä, paperipäätöslauselmilla kolhoosien kasvusta, kolhoosien paperilla perustamisella, vaikka niitä ei vielä ole todellisuudessa, mutta joiden „olemassaolosta“ on tehty pinkka kerskailevia päätöslauselmia.

Tai katsokaamme joitakin Turkestanin piirejä, missä suotuisia edellytyksiä kolhoosien viipymättömälle järjestämiselle on vieläkin vähemmän kuin kulutusvoittoisen vyöhykkeen pohjoisilla alueilla. Tunnettua on, että eräillä Turkestanin seuduilla on jo yritetty „saavuttaa ja sivuuttaa“ Neuvostoliiton edistyneimmät alueet uhkaamalla sotavoimalla, uhkaamalla peltojen kasteluveden ja teollisuustavaroiden eväämisellä niitä talonpoikia, jotka eivät vielä halua mennä kolhooseihin.

Mitä yhteistä voi olla tällä aliupseeri Prishibejevin „politiikalla“ ja puolueen politiikalla, joka viimeaikaan perustuu vapaaehtoisuuteen ja paikallisten erikoisuuksien huomioonottamiseen kolhoosirakennustyössä? Selvää on, että niillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä.

Kuka tarvitsee näitä vääristelyjä, tätä kolhoosiliikkeen virkavaltaista dekreeteillä määräämistä, näitä sopimattomia uhkailuja talonpoikia kohtaan? Ei kukaan muu kuin vihollisemme!

Mihin nämä vääristelyt voivat johtaa? Vihollisemme voimistumiseen ja kolhoosiliikkeen aatteen maineen pilaamiseen.

Eikö ole selvää, että näiden vääristelyjen tekijät, jotka luulevat olevansa „vasemmistolaisia“, valavat itse asiassa vettä oikeisto-oppportunismin myllyyn?

2. Puolueemme poliittisen strategian eräs suurimpia ansioita on se, että se osaa kullakin hetkellä valita liikkeen **perusrenkaan**, johon tarttuen se sitten vetää koko ketjun yhteen yleiseen päämäärään saadakseen tehtävän ratkaistuksi. Voidaanko sanoa, että puolue on jo valinnut kolhoosiliikkeen perusrenkaan kolhoosirakennustyön systeemissä? Kyllä, voidaan ja täytyy sanoa.

Mikä on tämä perusrenkas?

Ehkä osuuskunta yhteistä maanmuokkausta varten?

Ei, ei se. Osuuskunnat yhteistä maanmuokkausta varten, joissa tuotantovälineitä ei vielä ole yhteistetty, ovat jo kolhoosiliikkeen sivuutettu aste.

Ehkä maatalouskommuuni? Ei, se ei ole kommuuni. Kommuunit ovat toistaiseksi vielä yksinäisiä ilmiöitä kolhoosiliikkeessä. Edellytykset eivät ole vielä kypsyneet maatalouskommuunille **vallitsevana** muotona, jossa ei ole yhteiskunnallistettu ainoastaan tuotanto, vaan myöskin jakelu.

Kolhoosiliikkeen perusrenkas, sen tällä hetkellä **vallitseva** muoto, johon nyt on tartuttava, on **maatalousartteli**.

Maatalousarttelissa on yhteiskunnallistettu perustuotantovälineet, pääasiassa viljatalouden alalla: työ, maankäyttö, koneet ja muu kalusto, työkarja, talousrakennukset. Siinä ei **yhteiskunnallisteta**: asuinrakennukseen liittyvää maapalstaa (pieniä kasvitarttoja, pieniä puutarhoja), asuinrakennuksia, määrättyä osaa maitokarjaa, pientä karjaa, siipikarjaa j.n.e.

. Artteli on kolhoosiliikkeen perusringas sen vuoksi, että se on tarkoituksenmukaisin muoto viljaprobleemin ratkaisemiseksi. Ja viljaprobleemi taas on perusringas koko maatalouden systeemissä, sillä ilman sen ratkaisemista ei voida ratkaista karjanhoidon (pien- ja suurkarjanhoidon) probleemia eikä myöskään niiden raaka-aine- ja erikoiskasvien probleemia, joista saadaan tärkein raaka-aine teollisuudelle. Juuri siksi on maatalousartteli tällä hetkellä perusringas kolhoosiliikkeen systeemissä.

Tämä on lähtökohtana kolhoosien „Mallisäännöille“, joiden lopullinen teksti julkaistaan tänään*.

Tämän pitää olla lähtökohtana myöskin puolue- ja neuvostotoimihenkilöillemme, joiden yhtenä velvollisuutena on tutkia perusteellisesti näitä sääntöjä ja toteuttaa ne täydellisesti.

Tällainen on puolueen kanta tällä hetkellä.

Voidaanko sanoa, että tätä puolueen kantaa toteutetaan käytännössä ilman rikkomuksia ja vääristelyjä? Ei, sitä ei ikävä kyllä voida sanoa. Tunnettua on, että Neuvostoliiton monilla alueilla, joissa taistelu kolhoosien olemassaolosta ei ole vielä läheskään päättynyt, joissa arteleita ei ole vielä varmistettu, esiintyy yrityksiä hypätä arttelin puitteiden ulkopuolelle ja harpata suoraan maatalouskommuuniin. Arttelia ei vielä ole varmistettu, mutta he „yhteistävät“ jo asuinrakennuksia, pikkukarjaa, siipikarjaa, ja tämä „yhteistäminen“ muuttuu byrokraattiseksi paperilla ja dekreeteillä määräämiseksi, sillä ei ole vielä olemassa edellytyksiä, jotka tekisivät tällaisen yhteistämisen

* „Pravda“, maaliskuun 2 pnä 1930.

välttämättömäksi. Saatetaan luulla, että viljaprobleemi on kolhooseissa jo ratkaistu, että se on jo sivuutettu aste, että perustehtävänä tällä hetkellä ei ole viljaprobleemin ratkaiseminen, vaan karjan- ja siipikarjanhoitoprobleemin ratkaiseminen. Herää kysymys, kenelle on hyötyä sellaisesta tompelimaaisesta „työstä“, jossa kolhoosiliikkeen eri muodot lyödään samaan läjään? Kenelle on hyötyä tuosta tyhmästä ja asiaa vahingoittavasta edelle juoksemisesta? Kun ärsytetään kolhoositalonpoikaa asuinrakennusten, koko lypsykarjan, koko pikkukarjan ja siipikarjan „yhteistämällä“ silloin kun viljaprobleemi ei ole vielä ratkaistu, kun kolhoosien arttelimuoto ei ole vielä varmistettu,—niin eikö ole selvää, että sellainen „politiikka“ voi olla mieluista ja edullista vain meidän vannoutuneille vihollisillemme?

Muuan tällaisista virkaintoisista „yhteistäjistä“ menee niinkin pitkälle, että antaa arttelille päiväkäs-kyn, jossa määrää „kolmen päivän kuluessa luetteloimaan jokaisen talouden koko siipikarjan“, perustamaan erityisten luettelointi- ja silmälläpito-„päällikköjen“ toimet, „valtaamaan arttelissa hallitsevat asemat“, „johtamaan sosialistista taistelua poistumatta taistelupaikalta“ ja — selvä juttu — puristamaan koko arttelin nyrkkiinsä.

Onko tuo kolhoosin johtamispolitiikkaa vaiko sen **hajoittamis- ja halventamispolitiikkaa?**

En edes puhukaan niistä luvalla sanoen „vallankumouksellisista“, jotka aloittavat arttelin järjestämistyön kirkonkellojen poistamisella. Kirkonkellojen poistaminen — on sekin „vallankumouksellisuutta“!

Miten ovat keskuudessamme voineet saada alkunsa nuo tomppelimaiset edesottamukset „yhteistämisen“ alalla, nuo naurettavat yritykset hypätä itsensä yli, yritykset, joiden tarkoituksena on kiertää luokat ja luokkataistelu, mutta jotka todellisuudessa valavat vettä luokkavihollistemme myllyyn?

Ne ovat voineet saada alkunsa vain niiden „helppojen“ ja „odottamattomien“ menestysten ilmapiirissä, joita olemme saavuttaneet kolhoosirakennustyön rintamalla.

Ne ovat voineet saada alkunsa vain sen seurauksena, että puolueen eräässä osassa on vallinnut tomppelimaisia mielialoja: „Me voimme kaiken!“, „Meille on kaikki helppoa!“.

Ne ovat voineet saada alkunsa vain sen seurauksena, että joidenkin toveriemme pää on alkanut mennä pyörälle menestyksistä, että he ovat hetkeksi menettäneet järjen selvyuden ja katseen selkeyden.

Työlinjamme oikaisemiseksi kolhoosirakennustyön alalla on tehtävä loppu näistä mielialoista.

Tämä on nyt yksi päiväjärjestyksessä olevista puolueen tehtävistä.

Johtamistaito on vakava asia. Ei saa jäädä jälkeen liikkeestä, sillä jälkeen jääminen merkitsee joukoista irroittautumista. Mutta ei saa juosta edellekään, sillä edelle juokseminen merkitsee joukkojen kadottamista ja itsensä eristämistä. Joka tahtoo johtaa liikettä ja säilyttää samalla yhteyden miljoonajoukkoihin, sen täytyy käydä taistelua kahdella rintamalla — sekä jälkeen jääviä että edelle juoksevia vastaan.

Puolueemme on voimakas ja voittamaton siksi, että liikettä johtaessaan se osaa säilyttää ja kartuttaa yhteyksiään työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkoihin.

„Pravda“ № 60,
maaliskuun 2 p:nä 1930
Allekirjoitus: J. S t a l i n